

01

Een vreemde heks in het heksenbos

Miezamplie komt vandaag voor de derde keer het huis van Teekla binnen.

‘Heb je iets belangrijks te vertellen?’ zucht Teekla. ‘Ik probeer een spannend boek te lezen.’

‘Ben ik niet welkom? Dan vertel ik je niet dat er een heks op zoek is naar jou,’ zegt Miezamplie en ze loopt terug naar buiten.

‘Is het Deeprie of Marjol?’ roept Teekla haar na. Ze fronst de wenkbrauwen en slaat haar boek dicht. Het rustig lezen is voorbij. Ze vraagt zich af waarom Marjol of Deeprie niet zelf langskomen.

Teekla slaat een sjaal om en loopt naar buiten. Het heksenbos is rustig als altijd.

Een beetje beweging kan geen kwaad, denkt ze. Ik laat mijn bezem thuis en wandel door het bos. Als er iets ongewoons is, zal ik het wel merken.

‘Goedag Teekla,’ krast Uil. Hij gaat op haar schouder zitten. ‘Weet je dat er een vreemde heks over ons bos vloog?’

‘Een vreemde heks?’
Uil schudt zijn vleugels. ‘Ik heb haar nooit eerder gezien.’
‘Miezamplie zei al dat ze naar mij op zoek was. Ik loop even naar haar toe. Je bent bedankt, Uil.’

Miezamplie lacht: ‘Is je boek al uitgelezen? Of ben je toch nieuwsgierig naar die vreemde heks?’
‘Vertel me eens over die vreemde heks,’ vraagt Teekla.
‘Ze had haast en knalde bijna met haar bezem tegen me aan. Ze vroeg me waar jij woonde.’
‘Waarom heb je haar de weg niet laten zien?’
‘Omdat ze er heel verdacht uitzag. Ik wilde je eerst inlichten.’
‘Wat bedoel je met verdacht?’
‘Ik ken haar niet.’
Teekla schudt het hoofd. ‘Dus als je iemand niet kent, vind je die verdacht?’
‘Ja. Er komt toch nooit een vreemde heks in ons bos?’
‘Dat is waar. Weet je waar ze nu is?’
Miezamplie gniffelt. ‘Ik stuurde haar naar heks Deeprie. Ik zei dat je daar woonde.’
‘Waarom deed je dat?’
‘Deeprie deugt meestal niet. Als de vreemde heks ook niet

deugt, weet Deeprie er wel raad mee.’
‘Heksepietsepotdorie!’ roept Teekla terwijl ze het huis uitrent.
Deeprie woont een eind weg en uitgerekend nu heeft ze haar bezem niet bij zich.

Hijgend komt ze bij Deeprie aan. Ze kijkt vreemd op, want Deeprie zit gezellig thee te drinken met de onbekende heks.
‘Ben jij op zoek naar Teekla?’ vraagt Teekla.
‘Ook een goeiedag. Wat ben je verschrikkelijk onbeleefd,’ sneert Deeprie.
‘Goeiedag beiden,’ zegt Teekla vlug.
‘Ik heb Teekla al gevonden,’ lacht de onbekende heks.
‘Kun je heks Teekla aanwijzen?’ vraagt Teekla.
De onbekende heks wijst naar Deeprie.
‘Dat is Teekla niet! Ik ben Teekla.’
‘Hebben jullie twee Teekla’s in dit bos? Ik zoek de wijze Teekla. Hoe kom ik te weten wie van de twee dat is?’ vraagt de onbekende heks.
‘Wie zegt dat Teekla wijs is?’ gniffelt Deeprie.
Teekla schakelt Pineute in. ‘Pineute, vertel eens wie Deeprie is.’
Pineute krult haar staart. Dat doet ze altijd als ze de

waarheid niet durft te zeggen. Misschien wordt Deeprie dan kwaad.

‘Euh... Dit is mijn baasje.’ Pineute drentelt naar Deeprie toe.

‘En hoe heet je baasje?’ vraagt de onbekende heks.

‘Ik ben Deeprie,’ zegt de heks vlug voor Pineute kan antwoorden.

De onbekende heks begrijpt het niet. ‘Waarom zei je dat je heks Teekla bent?’

‘Dat zei ik niet,’ sist Deeprie. ‘Jij klopte aan en je zei: “Dag heks Teekla.” Ik liet je alleen maar in de waan.’

Miezamplie komt ook het huisje in.

Teekla lacht. ‘Deze heks zorgde voor de verwarring. Miezamplie nam je in het ootje.’

‘Ik nam haar niet in een bootje. Ik zei alleen dat Teekla hier woonde.’

‘Waarom deed je dat?’ vraagt de onbekende heks.

‘Ik vergiste me,’ liegt Miezamplie.

‘Teekla, kunnen we onder vier ogen praten?’ vraagt de onbekende heks.

‘Kunnen ogen praten?’ vraagt Miezamplie.

‘Stil nu Miezamplie,’ zegt Teekla. ‘Heks, je kunt met me meelopen naar huis, daar kunnen we rustig praten.’

02

Uitnodiging

‘Kan ik je iets aanbieden? Ik heb verse spinnenpap,’ zegt Teekla.

‘Graag, ik ben al een tijd onderweg. Ik moet alle heksenbossen aandoen. Er komt een speciale heksenvergadering. Elk heksenbos moet er met vier heksen naartoe.’

‘Waarom komt er een speciale vergadering? Wat is er aan de hand?’ vraagt Teekla.

‘Ik mag er nog niets over zeggen.’

Teekla lacht. ‘Zo geheimzinnig! Dan moet er wel een heel bijzondere reden zijn. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. En ik ben al een dagje ouder.’

‘De laatste speciale vergadering is precies honderdzesentwintig jaar geleden.’

‘Pff, zo oud ben ik gelukkig nog niet,’ lacht Teekla.

‘Maar jij moet er zeker bij zijn.’

‘O, waarom?’

‘In elk heksenbos moet ik de wijste heks vinden. Zij mag kiezen wie ze verder nog meeneemt.’

‘Wanneer vindt de vergadering plaats?’

‘Bij de volgende volle maan.’

‘Dat is al over een paar dagen,’ schrikt Teekla. ‘Waar worden we verwacht?’

‘Als je naar het noorden vliegt, kun je de vergaderplek gemakkelijk vinden. Kijk goed om je heen, tot je de oudste, hoogste, dikste eik opmerkt. Onder die boom is een grote open vlakte. Daar zullen alle heksen elkaar ontmoeten.’

‘We zullen er zijn,’ belooft Teekla. Ze denkt diep na. Welke drie heksen kan ze meenemen?

‘Dan vlieg ik nu maar. Ik moet nog twee andere heksenbossen aandoen.’

De heks is pas een paar minuten weg, of Deeprie en Miezamplie en Marjol kloppen aan.

‘Is ze weg? Wat moest ze weten? Wat moest ze hebben?’ ratelt Deeprie.

‘Ga zitten. Ik moet jullie iets vertellen,’ zegt Teekla. Ze herhaalt de boodschap van de heks.

Deeprie staat op: ‘Ik wist wel dat die heks niet deugde. Ik heb nog nooit van zo’n vergadering gehoord. Ze wil ons het bos uit hebben, en als we niet thuis zijn ons bos overnemen.’

Teekla lacht zo hard dat ze het bijna in haar broek doet. Dat werkt zo aanstekelijk dat Miezamplie en Marjol meelachen, ook al weten ze niet waarom.

‘Wat is er zo om te lachen?’ sneert Deeprie.

‘Het is honderdzesentwintig jaar geleden dat er nog een algemene vergadering doorging,’ lacht Teekla. ‘Natuurlijk heb je er nog nooit van gehoord.’

‘Dat kun je toch niet zeker weten. Die heks speldt je iets op de mouw.’

Miezamplie bekijkt Teekla’s armen. ‘Er zitten geen spelden in haar mouw.’

Marjol legt het snel uit. ‘Iemand iets op de mouw spelden, wil zeggen: iets vertellen wat niet waar is.’

‘Goh, waarom zeggen jullie alles zo ingewikkeld,’ zucht Miezamplie.

‘De vorige vergadering staat in het geschiedenisboek van de heksen,’ legt Teekla uit.

Deeprie schudt het hoofd. ‘Waar is dat geschiedenisboek?’

‘In de heksenbibliotheek, denk ik,’ antwoordt Teekla.

‘Je weet het niet zeker,’ sist Deeprie.

‘Wat wordt er op die vergadering besproken?’ vraagt Marjol.

‘Ik weet het niet. Die heks mocht er niet over praten.’

‘Het zijn verzinsels. Dwaze Teekla, we blijven thuis! Ik

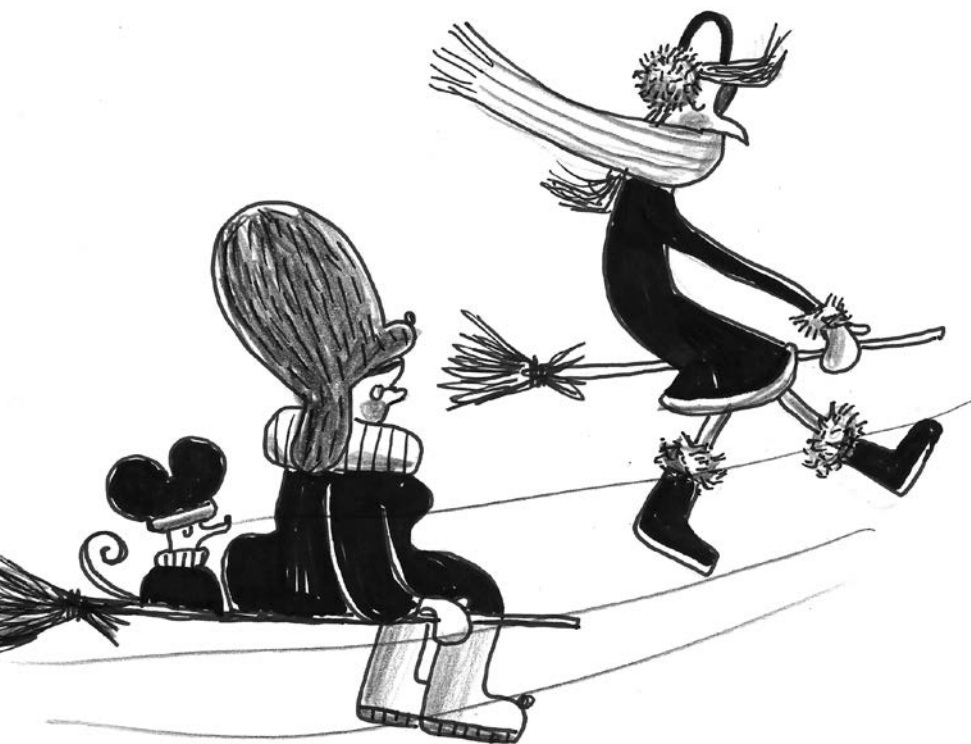
laat ons heksenbos niet achter. Het is gevaarlijk.'

'We gaan!' roept Teekla. 'De heks was eerlijk, daar steek ik mijn handen voor in het vuur.'

'Niet doen Teekla, brandwonden doen verschrikkelijk pijn,' zegt Miezamplie.

Teekla doet alsof ze het niet hoort en zegt: 'Over een paar dagen is het volle maan, dan vertrekken we.'

Deeprie slaat de deur achter zich dicht en ze sakkert: 'En dan zeggen ze dat Teekla wijs is.'

03

Volle maan

'Ik ben reuzebenieuwd,' zegt Marjol.

'Ik ook,' antwoordt Teekla. 'Het is een uitzonderlijke gebeurtenis.'

'We moeten er op ons best uitzien. Ik ga een prachtig kleed naaien. Ik heb al een idee,' zegt Miezamplie.

Teekla glimlacht. 'Het is een eind vliegen, dus kunnen we beter gemakkelijke spullen aantrekken.'

'En warme kleren dragen. In het noorden is het koud,' weet Marjol.

'We vliegen noordwaarts, maar hoe ver precies weet ik niet. We moeten uitkijken naar een reusachtige eik.'

'Samen vinden we hem wel,' lacht Marjol.

'Vliegt Deeprie mee? Of blijft ze thuis?' wil Teekla weten. 'Ach, je kent haar. Ze is te nieuwsgierig om thuis te blijven. Maar ze doet tegendraads. Ze wil dat we haar smeken om mee te komen,' weet Marjol.

'We moeten met vier heksen vertegenwoordigd zijn, straks moet ik heks Brocolie nog optrommelen.'

‘Ik kan een trommel maken. Ik heb een ijzeren doos gevonden op het containerpark,’ biedt Miezamplie aan. Opeens vliegt de deur open. ‘Ik heb het geschiedenisboek geraadpleegd,’ zegt Deeprie met haar neus in de lucht. ‘En? Heb je iets ontdekt?’ vraagt Teekla. ‘Er waren inderdaad een paar vergaderingen. Die moesten telkens een groot probleem oplossen. Dus ik ga mee. Als er een groot probleem is, moet ik erbij zijn. Ik weet raad met grote problemen,’ zegt Deeprie. ‘Goed zo,’ klapt Teekla in haar handen. ‘Net voor de maan opkomt, vertrekken we.’ De bezems worden geboend en klaargezet, iedereen heeft warme spullen aangetrokken. Dan komt Uil aangevlogen. ‘Gaan jullie op reis?’ oehoet hij. ‘We zijn er alleen vannacht niet. Morgen zijn we terug. Kun je een oogje in het zeil houden?’ vraagt Teekla. ‘Hoe kan Uil nog zien als hij een oog in een zeil houdt?’ vraagt Miezamplie. ‘Teekla bedoelt dat Uil de oppas is van het bos,’ legt Marjol uit. ‘Heeft het bos een oppas nodig?’ ‘Ssst, Miezamplie, Uil zal ons morgen vertellen of er iets ongewoons gebeurde in ons bos toen wij er niet waren,’

sneert Teekla. Ze vindt het vervelend dat Miezamplie haar niet begrijpt. Deeprie is blij dat ze Uil treft. ‘Uil, kun je Pineute een tijdje gezelschap houden, want zij blijft thuis.’ ‘Waar gaat de vliegreis naartoe?’ krast Uil. ‘Naar een vergadering in het noorden. Misschien kun jij ons de juiste richting wijzen?’ vraagt Teekla. ‘Weet je niet welke richting we uit moeten?’ Deeprie schudt het hoofd. ‘Als we op jou moeten vertrouwen, komen we pas volgend jaar aan op die vergadering.’ ‘Het noorden ligt daarginds,’ wijst Uil met een vleugel. ‘Dank je. Daar is de maan, we vertrekken! Tot morgen Uil,’ knikt Teekla. Ze stijgt als eerste op. ‘Volg me,’ roept ze. ‘Kunnen we niet rapidomusk vliegen?’ vraagt Marjol. ‘We kunnen niet te snel vliegen of we zijn de eik voorbij. We moeten goed opletten,’ roept Teekla. Deeprie weet niet wat ze hoort. ‘Zoeken we een eik? Er staan er duizenden. Die vinden we nooit!’ ‘Vertrouwen hebben,’ roept Marjol. ‘Het is de grootste, dikste en oudste eik van de aarde. Als we goed uitkijken, kunnen we die niet missen,’ roept Teekla. ‘Laten we iets lager vliegen, dan zien we beter,’ stelt Marjol voor.

‘Wil je tegen een toren knallen?’ roept Deeprie.
Teekla gaat iets lager vliegen, en de heksen volgen haar voorbeeld.

‘We zijn al twee uur onderweg, mijn achterste doet pijn,’ klaagt Miezamplie.

‘Had je maar een kussentje op je bezem moeten toveren hè,’ lacht Deeprie.

‘Kijk daar! Wat een ongelooflijke eik, hij reikt bijna tot aan de hemel, daar moet het zijn,’ wijst Teekla.

De heksen horen geroezemoes en gelach. Ze landen en lopen op het geluid af. Er staan al honderden heksen te wachten.

‘Ik wist niet dat er zoveel heksen bestonden,’ zegt Miezamplie.

‘Wanneer begint de vergadering?’ vraagt Deeprie.

‘Als iedereen er is,’ fluistert Teekla.

‘Hoe weten ze dat iedereen er is?’

Teekla weet het ook niet.

Er verschijnt een heks hoog op een tak van de eik. De stralen van de volle maan vallen op haar gezicht. Ze houdt haar bezem voor haar mond. Daardoor wordt haar stem klaar en duidelijk. Iedereen kan haar horen.

‘Ze toverde haar bezem om tot een microfoon,’ lacht Marjol.

‘Ssst, goed luisteren, het moet heel bijzonder zijn,’ zegt Teekla.

04

Uitverkoren heksenbos

‘Dag lieve heksen. Jullie zijn vandaag uitverkoren om hier samen te zijn op deze speciale vergadering. We danken de maan omdat ze onze hoofden verlicht en ons wijzer zal maken. Laten we de maan een minuut lang groeten.’ Alle armen gaan de hoogte in en het wordt stil op de open plek.

‘Is de minuut nog niet om?’ fluistert Deeprie.

Dan klinkt de stem weer uit de boom.

‘In het heksenbos waar ik woon, is er een kwestie die we niet kunnen oplossen. We hebben alles geprobeerd. Ten slotte hebben we de opperheks gevraagd om te helpen. Zij stelde voor deze vergadering te houden.’

‘Welk probleem hebben jullie?’ wordt er overal geroepen. ‘Als het over de opwarming van de aarde gaat, vlieg ik naar huis,’ sist Deeprie.

‘Luister toch,’ smeekt Teekla.

‘Het betreft een kleine heks. Ze verloor haar moeder toen ze werd geboren. Ze is amper tien jaar oud, en ze zet het

hele heksenbos op stelten. Ze luistert niet, ze leert niet. Ze haalt streken uit die je niet voor mogelijk houdt. We zijn ten einde raad.’

‘Dat klinkt als Miezamplie,’ lacht Deeprie.

Miezamplie kan er niet om lachen. Ze roept: ‘Ik dacht dat het over jou ging! Jij haalt ook streken uit die je niet voor mogelijk houdt.’

‘Ssst,’ fluistert de heks in de eik.

‘Hoe kunnen wij helpen?’ roepen een paar heksen.

‘We hebben raad gevraagd aan een opperheks. Ze is hier, ook al zien jullie haar niet. Ze verblijft vannacht op de maan, ze verlicht op deze vergadering elke heks die hier aanwezig is.’

‘Op de maan?’ Iedereen kijkt omhoog. Er is geen opperheks te zien.

‘Dat is een flauwe grap,’ sist Deeprie. ‘Moest ik hiervoor Pineute alleen laten? Ik denk dat ik naar huis vlieg.’

‘Ssst,’ gaat de heks in de boom verder. ‘Er wordt een heksenbos aangeduid waar de kleine heks een jaar lang zal verblijven.’

‘Hoe kun je weten in welk heksenbos de kleine heks moet worden gestraft?’ wordt er links en rechts geroepen.

‘Het is allerminst een straf. De kleine heks moet de kans

krijgen een warme, goede heks te worden. De opperheks zal een heksenbos uitkiezen. Straks wordt het heel donker. Dan zal één straal maanlicht over jullie hoofden gaan. Als het maanlicht zich bundelt en vier heksen tegelijk verlicht, weten we waar de kleine heks heen moet.’ ‘Ik houd niet van moeten, we kunnen ons verbergen,’ zegt Deeprie.

‘Ssst,’ klinkt het weer. ‘Als de opperheks beslist, is er geen weg terug.’

Het wordt muisstil op de vergaderplaats.

Alle heksen houden hun hart vast. Niemand heeft zin om een kleine, onhandelbare heks een jaar lang op te voeren. Heks Deeprie wil het alvast niet. Ze weet dat de maan vier heksen uit één bos zal belichten. Dus sluipt ze een eind weg van Teekla en Marjol en Miezamplie en gaat bij andere heksen staan.

Dan wordt het donker, pikdonker. De maan verdwijnt aan de hemel. Er blijft maar één manestraal, die zo sterk is dat de ogen van de heksen pijn doen en ze het hoofd moeten afwenden. De straal gaat over de eerste rij heksen, de tweede rij en zo gaat het maar door. Nergens houdt de straal halt.

Teekla is erg onder de indruk. Ze buigt nederig het

hoofd. Ze weet als geen ander dat je je niet moet meten met de krachten van een opperheks. De lichtstraal komt steeds dichterbij. Dan wordt de maan weer vol. Ze is zo groot en dichtbij dat je haar bijna kunt aanraken. Een bundel licht valt op Teekla, Marjol en Miezamplie. Pas dan merkt Teekla dat Deeprie er niet is. ‘Deeprie, waar ben je?’ fluistert ze.

Een lichtstraal maakt zich los, en flitst over de hoofden van alle heksen. De straal houdt halt bij Deeprie. De heks duikt weg, maar het helpt haar niet. Er klinkt gerommel aan de hemel. Deeprie wordt omhoog gezogen in de lichtstraal. Ze dolt over de hoofden van alle heksen heen, en schreeuwt om hulp. Even later wordt ze naast Teekla neergesmaakt. Ze bibbert over haar hele lijf.

Het galmt op de open plek: ‘Teekla, lieve heks, jij en jouw vriendinnen worden uitverkoren om Marit groot te brengen. Jullie bos heeft alles wat ze nodig heeft om een volwaardige heks te worden. Ik schenk jullie mijn vurigste vertrouwen. Als jullie me nodig hebben, roep me aan bij volle maan.’

‘Waar is Marit?’ vraagt Miezamplie.

‘We bereiden haar voor. Daarna komt ze naar jullie toe,’ galmt het weer.

Wanneer de vergadering is afgelopen, volgt een groot spektakel op de open plek. Alle heksen stijgen op, en vliegen naar hun eigen heksenbos.

‘We vliegen naar huis en wachten op de komst van Marit,’ zegt Teekla.

Deeprie is nog onder de indruk van haar getol in de lucht. Ze kan geen woord uitbrengen.

Pas als de heksen op hun bezem naar huis vliegen, klaagt ze: ‘Mijn achterste doet pijn.’

‘Ik vraag me af waarom je plots op een andere plek moest gaan staan,’ sneert Marjol. ‘Wie zijn achterste verbrandt, moet op de blaren zitten.’

‘Een kussentje onder je billen is goed tegen de pijn,’ zegt Miezamplie.

Teekla zegt niets. Ze denkt aan de kleine heks Marit.

05

Afwachten

Pineute en Uil zitten bij het huis van Teekla te wachten.

‘Daar zijn ze,’ oehoet Uil.

Als de heksen veilig en wel zijn geland, snauwt Deeprie:

‘Pineute, we gaan naar huis.’

‘Kunnen we niet beter samenblijven tot Marit er is?’ vraagt Teekla.

‘Hoe lang kan dat duren? Ik heb er nu al genoeg van. Ik hoor het wel als die deugniet er is. Ik hoop dat ze ook in de lucht wordt gezogen en hier wordt neergesmaakt!’

‘We kunnen beter naar bed gaan. We sliepen de hele nacht niet,’ stelt Marjol voor.

‘Wie is Marit?’ vraagt Uil.

‘De opperheks besliste dat we de eer krijgen om een kleine heks op te voeden,’ legt Teekla uit.

‘Je vergeet erbij te zeggen dat ze niet deugt en onhandelbaar is,’ zegt Deeprie. ‘Ik wil er niets mee te maken hebben. Niemand kan me verplichten. In geen tel leert ze Pineute slechte manieren. Komaan Pineute, we gaan naar huis.’

Teekla is moe, ze wil niet staan ruziën met Deeprie.
'Dan gaan we eerst maar een poosje slapen. We zien wel,' zegt ze.

Na de middag gaat Teekla uitgerust in haar voortuin zitten. Ze speurt de hemel af. De zon schijnt zalig en Teekla vraagt zich af hoe de kleine Marit zal arriveren. Marjol en Miezamplie komen er na een tijdje ook bij.

'Ik vraag me af hoe ze eruitziet,' lacht Miezamplie.

'Zou ze al kunnen vliegen? Anders wil ik haar dat graag leren,' zegt Marjol. 'Ik kan het best vliegen van alle heksen in dit bos.'

'Zou ze iets afweten van kunst? Indien niet wil ik haar dat graag leren,' glundert Miezamplie.

'Ik vind het heel spannend, en ik hoop dat Marit het hier zo naar haar zin krijgt, dat ze vergeet om streken uit te halen,' glimlacht Teekla.

'Waarom strooit Deeprie roet in het eten?' zucht Marjol.

'Roet is ongezond. Trouwens Marit zal dat niet lusten,' zegt Miezamplie.

'Ik bedoel dat Deeprie tegendraads doet,' legt Marjol uit. Teekla glimlacht. 'Ik ben er gerust in. Deeprie is zo nieuwsgierig dat ze Marit wel zal willen leren kennen.'

Ze wil toch altijd bewijzen dat ze alles het beste kan. Ze draait wel bij.'

'Waarom moet ze draaien?' vraagt Miezamplie.

'Ik bedoel dat ze ons zal helpen met Marit,' legt Teekla uit.

'Zij zal Marit alleen maar stoute streken leren,' lacht Miezamplie.

'Dat zal wel meevallen. We moeten Deeprie het gevoel geven dat zij alles het beste kan.'

Het blijft rustig in het bos, tot Uil aan komt vliegen:

'Onheil!' schreeuwt hij.

'Wat is er?' vraagt Teekla verschrikt.

'Er komt een arend aan. Hij vliegt moeizaam en traag, maar hij komt hierheen. Zo'n roofvogel heeft zich nog nooit in ons heksenbos gewaagd,' weet Uil.

'Hij brengt Marit!' roepen de drie heksen.

'Komen kinderen niet met een ooievaar?' vraagt Miezamplie.

'Dat is zo bij mensenkinderen. En alleen bij baby's. Marit is geen baby, ze is al tien jaar jong,' legt Marjol uit.

Na een tijd zien de heksen de arend ook. Hij komt langzaam dichterbij.

'Wat een vleugels,' zegt Miezamplie verbaasd.

'Ze zit op zijn rug,' roept Marjol.

'Wat is ze klein,' merkt Teekla op.

De arend strijkt neer op het grasveld van Teekla.
'Goeiedag samen,' krast hij. 'Ik breng jullie Marit, het heksenkind. Mijn taak zit erop, dus vlieg ik maar weer.'
'Bedankt grote hemelvogel,' zegt Teekla.
Voor de arend opstijgt, schudt hij zijn veren zodat Marit van zijn rug rolt en in het gras terechtkomt.
Marit kruipt overeind en gaat voor de heksen staan.
'Jullie moeten me weer groter toveren,' zegt ze.
'Dag Marit, welkom in ons bos,' lacht Teekla.
'Tover me weer groter, ik lijk wel een kleuter,' sist Marit.

'Goeiedag,' zeggen ook Miezamplie en Marjol.
'Horen jullie me niet? Tover me groter!' gebiedt Marit.
'Kom Marjol en Miezamplie, we gaan theedrinken,' zegt Teekla en ze draait zich al om.
'Zijn jullie doof of wat?' roept Marit.
'Als je ons begroet, kun je ook een kopje thee krijgen,' zegt Teekla.
'Ik denk er niet aan. Ik wil hier niet zijn,' sneert Marit.
'Jij je zin. Je blijft klein tot je ons beleefd groet, en je ons iets beleefd kunt vragen,' zegt Teekla en ze loopt naar binnen.
Marjol en Miezamplie lopen onzeker achter haar aan.
'Laat je haar buiten staan?' vraagt Marjol.
Teekla knikt. 'Ze moet onmiddellijk voelen dat ze geen eisen kan stellen. We moeten kordaat zijn,' zegt Teekla.
'Maar wat als ze verdwijnt?' vraagt Marjol.
'Ze kan nergens heen. Ze heeft geen bezem, en ze kent de weg hier niet.'
'Zou ze al toverspreuken kennen?' vraagt Miezamplie.
'Ik denk het niet. Ze wil immers niet leren. Het is onze taak om haar de toverspreuken te leren als ze er klaar voor is,' zegt Teekla.
De heksen gaan aan tafel.
Marit komt niet binnen, ze blijft boos op het grasveld zitten.